

بسم الله الرحمن الرحيم

## شرایط تحقق وعده الهی برای برپایی خلافت راشده!

(ترجمه)

الله سبحانه و تعالی می‌فرماید:

﴿وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾. [نور:

[55]

**ترجمه:** الله (سبحانه و تعالی) به کسانی از شما که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام دهند وعده داده است که آنان را همان‌گونه که پیشینیان را جانشین ساخت، در زمین جانشین گرداند و دینی را که برای‌شان پسندیده است برای آنان استوار سازد و پس از ترس‌شان امنیت را جایگزین کند. مرا عبادت می‌کنند و چیزی را شریک من نمی‌سازند؛ و کسانی که پس از آن کفر ورزند، آنان همان فاسقان‌اند.

این آیه مبارکه، وعده‌ای راستین از جانب الله سبحانه و تعالی است؛ وعده‌ای که هرگز تخلف نمی‌کند، اما به تحقق برخی شروط وابسته است. اکنون پرسش این است: این شروط چیستند؟ و این وعده‌ای بزرگ که الله سبحانه و تعالی به اهل ایمان داده، چه حقیقتی را در خود نهفته دارد؟

**اول) ایمان:** ایمانی که مراد است، یک باور نظری و سطحی نیست؛ بلکه ایمان راستین و استوار است؛ ایمانی که در ژرفای قلب جای می‌گیرد و در رفتار و کردار روزمره تجلی می‌یابد. این همان باوری است که دل را پُر می‌سازد و صاحبان ایمان را به درک غایت خلافت انسانی در زمین می‌رساند.

ایمان به «استخلاف» در زمین، یعنی زنده نگهداشتن اصول عقیده‌ی صحیح و باور به ضرورت حاکم ساختن شرع الله سبحانه و تعالی؛ همان شریعتی که بر حضرت محمد صلی الله علیه و سلم نازل شد تا تمام شؤون زندگی ما را تنظیم کند. چنین ایمانی، با رد قاطعانه‌ای تمام نظام‌های کفر همراه است و با تسلیم کامل در برابر حکم الله سبحانه و تعالی بی‌هیچ توجیه‌گری و بی‌هیچ سازش با واقعیت نادرست. این ایمان، مردانی نیرومند می‌سازد؛ مردانی که به‌جای توجیه وضع موجود، برای تغییر آن برمی‌خیزند.

**دوم) عمل صالح:** عمل صالح تنها به نماز، روزه و عبادت‌های فردی محدود نمی‌شود؛ بلکه شامل این امور نیز هست: تلاش برای برپا ساختن دین در واقعیت زندگی. درگیر بودن با مسائل امت و کار برای برپایی دولتی که اسلام را به‌صورت کامل و فراگیر در عرصه‌ای زندگی اجرا کند. از نظام حکم گرفته تا نظام اقتصادی، اجتماعی، سیاست آموزشی و نظام جزایی و همچنین اقامه‌ای امر به معروف و نهی از منکر و افشای نظام‌های طاغوتی و خائن.

وعده پروردگار برای کسانی است که ایمان آورده و عمل صالح انجام می‌دهند؛ نه برای کسانی که در گوشه‌ای راحتی نشسته‌اند یا وضع موجود را توجیه می‌کنند، یا در انتظار نسخه‌های آماده‌ای دشمنان دین‌اند؛ همانانی که هرگز نمی‌خواهند دین الله سبحانه و تعالی در واقعیت زندگی تمکّن یابد. پس اگر این دو شرط تحقق یابد، وعده‌ای الله سبحانه و تعالی بی‌تردید عملی خواهد شد:

۱. استخلاف در زمین: یعنی حکم و حاکمیت از آن مسلمانان گردد؛ سلطه غرب درهم شکسته شود و امت دوباره به امتی عزیز و نیرومند بدل گردد که راهنمای بشریت باشد.

۲. تمکین برای دین: یعنی اسلام با همه‌ای احکامش اجرا شود؛ حدود برپا گردد، حقوق به صاحبانش بازگردد، ظلم برچیده شود، عدالت بازآید و اسلام به جهان حمل شود تا بشریت را از تاریکی‌های سرمایه‌داری رهایی بخشد، و کتاب الله سبحانه و تعالی ملاک حکم باشد نه قوانین وضعی

۳. تبدیل امنیت پس از ترس: آری، از بزرگ‌ترین ثمرات تمکین در زمین این است که ترس مسلمانان به امنیت بدل گردد و این جز با برپایی عدالت، اجرای شرع الله سبحانه و تعالی و ساختن دولتی نیرومند و با هیبت تحقق نمی‌یابد؛ دولتی که دشمنان الله سبحانه و تعالی را به هراس اندازد و امت را از مکر یهود و استعمارگران مصون بدارد. این امنیت شامل امنیت داخلی می‌شود؛ با احساس آرامش، عدالت و ثبات.

امنیت خارجی: با در اختیار داشتن ابزارهای بازدارندگی و قدرت که هیبت امت را حفظ کند و کیان آن را پاسداری نماید و امت بتواند وظایف دعوت و گواهی‌دادن بر مردم را انجام دهد. چرا الله سبحانه و تعالی این تمکین را به مؤمنان عطا می‌کند؟ الله سبحانه و تعالی فرموده است:

﴿يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا﴾ [نور: 55]

ترجمه: مرا عبادت می‌کنند و هیچ چیزی را شریک من نمی‌سازند.

یعنی تمکین یک هدف صرف دنیوی نیست؛ بلکه وظیفه‌ای است برای تحقق غایتی بزرگ؛ برپایی بندگی خالصانه‌ای الله سبحانه و تعالی در عقیده، رفتار و نظام حکم.

ریاست و سلطه در اسلام یک مسئولیت شرعی است؛ مسئولیتی که باید برای بلندکردن کلمه الله، نشر اسلام به همه‌ای سرزمین‌ها، بیرون کردن بندگان از بندگی بندگان و داخل ساختن آنان به بندگی رب‌العباد و برپایی عبودیت کامل برای الله سبحانه و تعالی به کار گرفته شود و هیچ گونه شرکی در آن راه نیابد. الله سبحانه و تعالی در ادامه‌ای آیه هشدار می‌دهد:

﴿وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾ [نور: 55]

ترجمه: و هرکس پس از آن کفر ورزد، آنان همان فاسقان‌اند.

این هشدار روشنی است؛ هرکس پس از تمکین کفر ورزد یا از شروط آن منحرف شود. این نعمت از او گرفته می‌شود و او به فسق توصیف می‌گردد. چنین سرنوشتی همان چیزی است که بر امت‌های پیشین نیز واقع شد؛ امت‌هایی که الله سبحانه و تعالی به آنان تمکین داد؛ اما چون از فرمان او روی برتافتند، این فضل از آنان سلب شد.

بنابراین، آیه‌ای استخلاف وعده بی‌قید و شرط و تصادفی نیست؛ بلکه سنت قطعی الهی است که بر شروط مشخصی استوار است. اگر به این شروط پایبند باشیم، نصرت و تمکین خواهد آمد و اگر از آن سر باز زنیم، ذلت و خواری طولانی خواهد شد، نعوذ بالله!

پس خلافت رؤیا نیست، وعدهای قطعی الله سبحانه و تعالی است که بی گمان تحقق خواهد یافت. پس برای آن همت کنید و از جمله مردان آن راه باشید، که فرجام از آن پرهیزگاران است.

نویسنده: اسلام الإدریسی

مترجم: پارسا امیدی